

Jézusban meglátjuk a nekünk megnyílt eget

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a Jézus követéséről szóló csendesnapunkat bezáró istentiszteletünk igehirdetési alapigéjét – ahogyan megírva találjuk a János szerinti evangélium első fejezetének a 43.-tól az 51. verseiben a következőképpen:

„Másnap Jézus Galileába akart indulni. Találkozott Fülöppel, és így szólt hozzá: Kövess engem! Fülöp pedig Bétsaidából származott, András és Péter városából. Fülöp találkozott Nátánaéllal, és így szólt hozzá: Megtaláltuk azt, akiről Mózes írt a törvényben, akiről a próféták is írtak: a názáreti Jézust, József fiát. Származhat-e valami jó Názáretből? – kérdezte tőle Nátánaél. Fülöp így válaszolt: Jöjj, és lásd meg! Amikor Jézus látta, hogy Nátánaél közeledik feléje, azt mondta róla: Íme, egy igazi izráelita, akiben nincsen álnokság. Nátánaél megkérdezte tőle: Honnan ismersz engem? Jézus így válaszolt neki: Mielőtt Fülöp idehívott téged, láttam, hogy a fügefafa alatt voltál. Nátánaél így szólt hozzá: Mester, te vagy az Isten Fia, te vagy Izráel királya! Jézus így válaszolt neki: Mivel azt mondtam neked, hogy láttalak a fügefafa alatt, hiszel? Ennél nagyobb dolgokat fogsz látni. És hozzátette: Bizony, bizony, mondom nektek: meglátjátok a megnyílt eget és az Isten angyalait, amint felszállnak, és leszállnak az Emberfiára.”

Urunk, te folyamatosan hívsz bennünket, hogy kövessünk Téged. Találjon válaszra a te hívásod a mi szívünkben! Ámen.

Kedves Testvéreim! **Hogyan lesz az ember Jézus tanítványává?** Búcsúzó lakomát készít a munkaeszközeiből – és követi őt? Azonnal otthagyja a hálót – és követi őt? Azonnal otthagyja a hálót – és még apját is – és követi őt? **Nátánaél példája mutatja, hogy az elhívás messze nem mindig ilyen egyszerű. Látja az ember a tömeg lelkesedését, látja azt, hogy mások számára itt valami nyilvánvaló dolog történik** – repesnek az örömtől, mert megtalálták a Messiást – **de kételkedik.** „*Engem győzzön meg, és ne más!*” Megjelenik ilyenkor bennünk a hitetlen Tamás: „*Amíg nem látom, nem hiszem!*”

„*Származhat-e valami jó Názáretből?*” (Jn 1,46) – kérdezi Nátánaél. **Miért ilyen szkeptikus, szinte már gúnyos Nátánaél?** Názáret az akkori Galilea egy ismeretlen, kis települése. Galilea annak az északi országrésznek a tartománya volt, ahonnan a zsidó népet már 750 évvel korábban elűzték. Galieát a zsidó hitet nem követő, a rómaiaknak behódoló népek lakták. Egy „magát tisztességes embernek tartó zsidó” – lenézte, és megvetette a galieaiakat. Nátánaél kérdésének azonban nem ez volt az oka. Nátánaél ugyanis szintén galieai volt... Abból a Kánából származott (Jn 21,2), ahol az igeszakaszunk után Jézus (első csodatételeként) a vizet borrrá változtatta. (Egyes források szerint akár Nátánaél lehetett a kánai menyegző vőlegénye.) **Nátánaél az írások ismerete, a tudása miatt volt kételkedő.** A fügefafa alatti hely, ahol Jézus Nátánaélt látta, a zsidó írásmagyarázatokban, a Midrásban, a Tóra tanulmányozásának és a Tóra szövegéből a jó és a rossz tudásának a helye. Nátánaél három módon volt „igazi izráelita”. Elsőként az „igazi” jelző az eredeti görögben Nátánaél-nek az isteni igazság, az alétheia szerinti igaz mivoltát jelöli. Másodsor: Nátánaélben nem volt semmi álnokság. (Pontosan ugyanúgy nem volt álnokság Nátánaélben, ahogyan Izráel 12 törzsének ősatyjában, az elsőszülöttségét álnoksággal ellopott Jákóbban sem maradt már álnokság az Istennel való harca után, amikor Isten a „csaló” jelentéssel bíró Jákób névből átnevezte őt Izráellé, azaz Isten harcosává.) Végezetül és harmadszor: Nátánaél azért volt „igazi izráelita”, mert jól ismerte az írásokat. És Nátánaél *tudta*, hogy *semmilyen prófétai jövendölés* nem várta a Messiást Názáretből.

Kedves Testvéreim! Ugye, hogy mi is mennyire okosak tudunk lenni? És mekkora nagyképűséget ad nekünk ez a mi „híres tudásunk”? „Mi aztán tudjuk, hogy a Messiás nem jöhet Názáretből! Mi mindent elolvastunk – és ez nem volt sehol! Ne akarjon minket átverni egy ilyen Fülöp...” Jézus azonban pontosan annyi hitet vár el tőlünk – mint amennyi hitre éppen akkor már képesek vagyunk. És higgyük el, hogy **Ő sokkal jobban tudja, hogy bennünk mennyi hit van éppen – mint mi saját magunk. Isten nem személyválogató** (ApCsel 10,34). Isten mindenkit meghív a királyi menyegzőre, az ő országába! Kik lesznek a választottak? Ki választja ki őket? **Saját maguk!** Mindenki a királyi menyegző részese lesz – aki 1.) nem utasítja vissza a részvételt, aki 2.) nem bántalmazza, és nem öli meg a hírnököt, aki a menyegzőről a hírt hozta neki, és aki 3.) vállalja a részvétel kötelezettségeit – így például felveszi a menyegzőn kapott menyegzői ruhát. Azaz: engedi, hogy elkezdjen gazdagodni, teljessé válni az élete – a menyegzői meghívás után. **Jézus egész életünkben, folyamatosan hív bennünket a királyi menyegzőre – Atyja Országába. Jézus hívásának csak az utolsó szívdobbanásunk vet véget.** De ez nem jelentheti azt, hogy halogassuk a válaszunkat Jézus hívására! Mert *senki* sem tudhatja előre, hogy a számára mikor jön el ez az utolsó szívdobbanás...

Mi történik akkor, amikor találkozunk Jézussal? Pontosan az, ami Nátánaéllal. **A nevünkön szólít minket Jézus. Jézus tudja – és mindig is tudta – a mi nevünket! Jézus várta – hogy találkozhasson velünk.** Jézus félretolja a magunkra öltött álarcokat és szerepeket, és olyannak lát minket – amilyenek valójában vagyunk. Jézus ismerte Nátánaélt, és tudta, hogy mi történt vele a fügefá alatt. Jézus ismeri a görbe útjainkat, a sötétben elkövetett, vagy csak daczból vállalt tetteinket is. **De Jézus pontosan így, pontosan olyannak szeret bennünket, amilyenek vagyunk. Mert Jézus saját maga a bűneink bocsánata.**

Mi történik még akkor, amikor találkozunk Jézussal? Pontosan az, ami Nátánaéllal. **Amikor Jézus ránk tekint – más emberek leszünk.** Máshogyan kezdünk látni. *Látni kezdünk – ott – először* életünkben. Rádöbbenünk arra, hogy kicsoda Jézus. *Hitet kapunk.* És kimondjuk – ahogyan Nátánaél is tette – „Mester, te vagy az Isten Fia, te vagy Izráel királya!” (Jn 1,49)

Mi történik még akkor velünk, amikor találkozunk Jézussal? Jézus közelsége *határtalan örömet* ad nekünk. Legszívesebben végigkiáltoznánk az egész várost: „*Heuréka!!! Megtaláltam az Urat! Az Úr feltámadt! Az Úr valóban feltámadt!!!*” Akkora nagy lesz az öröm bennünk, hogy *muszáj* megosztanunk másokkal is. Az evangélium, a jó hír a *saját, személyes evangéliumunk* lesz – amelyet hirdetni *kell.* Nem vitázva, nem veszekedve – hanem az örömünket megmutatva másoknak is. Ahogyan Fülöp tette: „*Jöjj, és lásd meg!*” (Jn 1,46b) A többit – majd Jézus elvégzi. *Mert elvégzi.* És az történik, amiről az Apostolok Cselekedeteiben a pünkösdi csoda után olvashatunk: „*Az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel.*” (ApCsel 2,47) Tudjátok, pontosan ezt élem meg az elmúlt fél évben az egyetemi gyülekezettel. Kör kör után rajzolódik ki – úgy, mint amikor kő esik a vízbe. És ez a kő nem más, mint a „kő, amelyet az építők megvetettek – az lett a sarokkő – az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemünkben” (Mt 22,42).

Mi történik még akkor velünk, amikor találkozunk Jézussal? Jézus felszabadít minket a *jóra.* Más szemmel kezdjük látni az embertársainkat. Kezdünk rádöbbenni arra, hogy a testvéreink ők – a Krisztuskövetésben. És fontossá válik az örömük és a bánatuk a mi számunkra is. Rádöbbenünk arra, hogy *soha, semmilyen körülmények között nem vagyunk – és nem leszünk egyedül,* mert Isten népe közösségébe tartozunk – amely a Krisztusban és a Szentháromság teljességében él.

Miért kezdett el hinni Nátánaél? Miért vált Jézus követőjévé? Elsőként azért, mert csoda történt vele. Ne gondoljunk itt valami falrengető, természetfeletti dologra. A csodák döntő többsége nem ilyen... Nátánaél körül szimplán elkezdett megbolondulni minden galieai ismerőse, akivel együtt jöttek el Keresztelő Szent Jánoshoz, a Jordán partjára. Először András és János – majd a rokonaik és barátaik: Péter és Fülöp. Sorra egy ismeretlen názareti követőivé lettek. Hát itt mindenkinek elment az esze...? Aztán Nátánaél találkozott egy emberrel, aki olyan mély tekintettel nézett rá – mint ahogyan senki még soha. És ez az ember olyan dolgokat kezdett elmondani Nátánaélnak *a saját* életéből – amelyeket Nátánaél nem mondott el senkinek még soha. **De Nátánaél nem ezért hitt. Hanem azért, mert látása támadt – és meglátta, hogy az Isten Fia áll előtte.**

Kedves Testvéreim! Figyeljünk a saját életünkre így, ezekkel a szemekkel. Kezdjünk el nagyon észnél lenni akkor, amikor *sorra* meglepő dolgok kezdenek el történni a környezetünkben. Legyen ilyenkor végtelenül éles a benső látásunk, és váljék nagyon érzékennyé a lelkünk. Nem Jézus jár itt?? – Pontosán *a mi* közelünkben?? Nem épp most akar Jézus *nekünk is* valódi látást adni?? Ilyenkor ne foglalkozzunk a saját életünk pizslicsárá hülyeségeivel. Álljunk le a rohanással. Mélyüljünk el. Mert lehet, hogy éppen ott, és éppen akkor – hívtak meg bennünket a királyi menyegzőre. Ne szalasszuk el.

András, János, Péter, Fülöp és Nátánaél – felismerik egymást Jézussal. De **az apostolok élete is mutatja, hogy a felismerés nem a Jézussal bejárt út vége – hanem csak a kezdete!!** Jézus maga ígéri: „Ennél nagyobb dolgokat fogsz látni.” (Jn 1,50b) És valóban: úgy, ahogyan Jákób, a későbbi Izráel álmod látott: „Egy lépcső állt a földön, amelynek teteje az égig ért, és Isten angyalai jártak azon fel és le” (1Móz 28,12) – mi is felléphetünk Isten létrájára, és azon egyre magasabban, egyre többet láthatunk. Megismerted Jézust, az embert? – Látni fogod majd Jézus dicsőségét. Ismered Isten Bárányát? – Látni fogod majd Isten trónján. Ismered Krisztust, mint Izráel királyát? – Ismerni fogod majd, mint az egész világ Urát. Éld meg azt, amit jelenleg ismersz – és sokkal többet fogsz megismerni majd. Legyél mindaz, ami lehetsz – és sokkal több leszel majd.

Kedves Testvéreim! Milyen létrára, milyen lépcsőre kell nekünk fellépnünk? **Jézus a megtestesülésével és a mennybemenetelével *saját maga* az a lépcső, amelynek a teteje az égig ér.** Jézus összekapcsolja az eget és a földet. Egységbe fogja az isteni világot az emberek világával. Jézusban egy kitáruló ég felé nyílik meg az út, amelyben az Isten tettei és gondolatai a közvetlen tisztaságukban jutnak el a világba, és az emberi törekvések, imák és feszültségek pedig elérik az eget Urát. Jézus az a lépcső, akire mi felléphetünk. Az, hogy ezt megtehetjük, az maga az evangélium, a jó hír. **Jézus nyitotta meg az eget a számunkra a kereszten – hogy *soha többet* ne záródjon be előttünk.** Jézusban járva juthatunk el, juthatunk FEL Isten Teljességéhez. **Jézus adott állandó és akadálytalan közösséget az Atyával nekünk.** A végső idő reménye hatol be Jézusban, az Emberfiában a mi világunkba – az Ő égi hazája – lesz a mi hazánk is.

Jézus a mélyebb – és még annál is mélyebb – tapasztalást ígéri nekünk. Ez a tapasztalás az Isten, a Teljesség, az örök élet ismerete. Mit kell tennünk ehhez a tapasztaláshoz? Követnünk kell Jézust. A lába nyomába lépni – mint a juhok, akik ismerik a pásztor hangját. Mint a vándor – aki Jézus világosságából kap fényt a saját lába elé – és ezért nem jár sötétségben. És ha kitartóak vagyunk a Jézus útján – akkor felnyílik előttünk a Mennysorság kárpitja. És bizonyosság lesz a számunkra immár mindaz – ami addig csak reménység volt. Jézusban – megláthatjuk a nekünk megnyílt eget. Személyes bizonyossággént élhetjük meg azt, amit Ézsaiás, Ezékiel, vagy István vértanú, hogy „szent, szent, szent mennyekben az Isten, és szolgálnak neki angyalseregek”.

Kedves Testvéreim! **Mit tudok mindezek után kívánni nekünk? Azt, hogy legyünk Jézus követői. Járjunk a nyomában. Legyünk ebben kitartóak! Engedjük, hogy Krisztus hordozzon minket. És legyünk mi is Christophorosok, azaz Krisztus-hordozók. Legyünk Krisztus-hordozók a mindennapi életünkben – és legyünk Krisztus-hordozók a ránk váró úrvacsora által is. Ámen.**